

**УХВАЛА
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Омельченка Максима Миколайовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини другої статті 71 Закону України „Про виконавче провадження“

Київ
25 січня 2023 року
№ 2-2(І)/2023

Справа № 3-99/2022(228/22)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Гришук Оксани Вікторівни – головуючого, доповідача,
Петришина Олександра Віталійовича,
Совгирі Ольги Володимирівни,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Омельченка Максима Миколайовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини другої статті 71 Закону України „Про виконавче провадження“ від 2 червня 2016 року № 1404 – VIII (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 30, ст. 542).

Заслухавши суддю-доповідача Гришук О.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Омельченко М.М. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність Конституції України

(конституційність) частину другу статті 71 Закону України „Про виконавче провадження“ від 2 червня 2016 року № 1404 – VIII (далі – Закон).

Частиною другою статті 71 Закону визначено, що „за наявності заборгованості із сплати аліментів, сукупний розмір якої перевищує суму платежів за три місяці, стягнення може бути звернено на майно боржника. Звернення стягнення на заробітну плату не перешкоджає зверненню стягнення на майно боржника, якщо існує непогашена заборгованість, сукупний розмір якої перевищує суму платежів за три місяці“.

Омельченко М.М. вказує, що оспорювані приписи Закону не відповідають частинам першій, другій статті 3, частині другій статті 8, частині другій статті 19, статті 21, частині другій статті 24, частинам першій, четвертій, п'ятій, шостій статті 41, частинам першій, другій статті 55, частинам першій, другій статті 62 Конституції України.

Автор клопотання стверджує, що внаслідок застосування частини другої статті 71 Закону Верховним Судом у складі колегії суддів Другої судової палати Касаційного цивільного суду зазнали порушення його права, гарантовані Конституцією України, а саме: на недопущення дискримінації (частина друга статті 24), „володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю“ (частина перша статті 41), „на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади“ (частина друга статті 55), особа „не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено у законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду“ та „ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину“ (частини перша, друга статті 62).

Обґрунтовуючи твердження щодо неконституційності оспорюваних приписів Закону, Омельченко М.М. посилається на окремі приписи Конституції України, законів України, Першого протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, рішення Конституційного Суду України, а також на судові рішення у його справі.

2. Розв'язуючи питання про відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); конституційна скарга має містити, зокрема, обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

2.1. Із аналізу конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

Автор клопотання, обґрунтовуючи твердження щодо невідповідності частинам першій, другій статті 3, частині другій статті 8, частині другій статті 19, статті 21, частині другій статті 24, частинам першій, четвертій, п'ятій, шостій статті 41, частинам першій, другій статті 55, частинам першій, другій статті 62 Конституції України частини другої статті 71 Закону, обмежився переважно цитуванням зазначених статей Конституції України, законів України, юридичних позицій Конституційного Суду України, статті 1 Першого протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року. Однак викладення тільки змісту положень законів України, цитування приписів Конституції України, а також юридичних позицій Конституційного Суду України без належної аргументації невідповідності Конституції України

оспорюваних положень Закону не є обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності в розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

2.2. Омельченко М.М. вказує, що Верховний Суд у складі колегії суддів Другої судової палати Касаційного цивільного суду в постанові від 7 вересня 2022 року (яка є остаточним судовим рішенням у його справі), застосувавши частину другу статті 71 Закону, порушив його права, гарантовані Конституцією України, на недопущення дискримінації (частина друга статті 24), „володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю“ (частина перша статті 41), „на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади“ (частина друга статті 55), а також не бути підданим кримінальному покаранню, доки вину не буде доведено у законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду, та не доводити свою невинуватість у вчиненні злочину (частини перша, друга статті 62). Оскільки суди задовольнили усі вимоги Омельченка М.М. (питання вирішено на його користь), твердження про порушення конституційних прав унаслідок застосування частини другої статті 71 Закону є невиправданим.

Автор клопотання, обґрунтовуючи твердження щодо неконституційності частини другої статті 71 Закону, по суті, висловив незгоду із законодавчим регулюванням порядку стягнення державним виконавцем аліментів з боржника, а також діями виконавця у його справі, проте здійснення такого регулювання, а також вирішення питань контролю за виконанням судових рішень не належать до компетенції Конституційного Суду України.

Отже, наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про

Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Омельченка Максима Миколайовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини другої статті 71 Закону України „Про виконавче провадження“ від 2 червня 2016 року № 1404 – VIII на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**